

מראי מקומות - יבמות

עד:

א. תרומה נמי אינה בחללה, חללה לאו זרעו דאהרן היא

הק' הרשב"א, הא עדיין יש נבעלה לפסול לה, דפסולה לתרומה אף דאינה חללה, וא"כ עדיין אינו שוה בזרעו של אהרן. ותני' "דאף היא נמי לאו זרעא דאהרן היא כיון שנפסלה מכל דין כהונה, וחללה דהכא לאו דוקא, אלא כל שנתחללה ונפסלה מדין כהונה קאמר". וע' במנחת חינוך (רפ"ג, י"א) שהביא מהפרשת דרכים, דכ' דפשיטא דאין קו' הגמ' מחללה הנולדה מפסולי כהונה, דהא אפי' בזכרים אינו אוכל, אלא על כרחך קו' הגמ' הי' מנבעלה לפסול לה, וע"ז מת' הגמ' דלאו זרעו של אהרן היא. (יוצא מזה, דאף דמן הדין הפרשת דרכים ס"ל כהרשב"א, דאף נבעלה לפסול לה אינה נחשבת זרעה של אהרן, אבל נח' אין לפרש דברי הגמ'. דמדברי הרשב"א משמע דודאי קו' הגמ' הי' בחללה רגילה, וע"ז תני' דאיי"ז זרעו של אהרן, וע"ז הק' דלכאו' יש להק' מנבעלה לפסול לה, אבל לא דזה הי' קו' הגמ'. וכנראה דנח' בביאור "שוה בזרעו של אהרן". כלומר, דהפרשת דרכים הבין דשוין בזרעו של אהרן היינו דצריכין להיות הנקבות שוות עם הזכרים. וא"כ, אין שייך להק' מסתם חלל, דהא בזה שוים הזכרים עם הנקבות לפסול, וא"כ מהי הקו'. וע"כ ביאר דע"כ קו' הגמ' הוא מדבר דבאמת אין שייך אלא בנשים, דהיינו דנבעלה לפסול לה, ועיי"ז נעשית חללה,

דבזה אין שוה זכרים ונקבות, דאין שייך בזכרים, ולכן צריכה הגמ' לתרץ דלא חשיבי זרעו של אהרן. אבל הרשב"א ביאר דשוה בזרעו של אהרן היינו דצריך להיות שוה בכל זרעו של אהרן, דהיינו כל הזכרים וכל הנקבות. וא"כ שפיר הק' הגמ' מחללות, ובאמת הי' ק' גם מחללים זכרים, וחד מתרי נקט.) והמנ"ח עצמו ביאר דקו' הגמ' לא הי' מהא דנבעלה לפסול לה, דגם זה שוה הוא, דהא הפסול הוא משום עבירה, והוי כמו מה שהתורה אסרה תרומה לערל, וזה שייך גם בזכרים (ולכאו' שייך לומר כן רק להראשונים דס"ל דערל דאסור בתרומה הוא רק ערל דפשע ולא מל, אבל אם מתו אחיו מתמת מילה, מה שייך לומר דמשום עבירה הוא, וצ"ע). אלא ביאר דקו' הגמ' היא מכהנת שנשאת לחלל, דלא עשתה שום עבירה, ומ"מ נתחללה, ופסול כזה אין שייך בזכרים, וע"ז תני' הגמ' דאינה נחשבת זרעו של אהרן.

ב. גיורת ושפחה משוחררת בנות מיכל תרומה נינהו

הק' המנחת חינוך (רפ"ג, י"ד), לפי שי' הרמב"ם דקיי"ל דפצוע דכא לאו בקדושתו קאי, א"כ שפיר שייך גיורת למיכל תרומה, דהיינו בגיורת שנשאת לפצוע דכא, דכיון דאינו פוסלה בביאתו, שפיר אוכלת בתרומה. וכ' דלכאו' צריך לדחוק דסוגיין אתי' אליבא דמאן דאמר דפצ"ד בקדושתו קאי.